

Endelig skal arbejdsgiveren føre kontrol med, om alle betingelserne for udbetaling af skattefri godtgørelse er opfyldt. De nærmere regler herom findes i bekendtgørelse nr. 173 af 13. marts 2000 om rejse- og befordringsgodtgørelse.

Rejse- og befordringsgodtgørelser, som ikke opfylder betingelserne for at være skattefri

Rejse- og befordringsgodtgørelser, som ikke er skattefri, skal beskattes hos den ansatte. Desuden skal arbejdsgiveren indeholde A-skat og arbejdsmarkedsbidrag af godtgørelserne.

I en række tilfælde har det været konstateret, at arbejdsgivere har udbetalt rejse- eller befordringsgodtgørelser uden indeholdelse af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag i den tro, at godtgørelserne var skattefri. Efterfølgende har det vist sig, at dette ikke var tilfældet.

Der kan ske efterbeskatning på flere måder:

- SKAT kan efter kildeskattelovens § 69, stk. 1, rejse krav mod arbejdsgiveren om indbetaling af A-skat, som skulle være indeholdt. Arbejdsgiveren er ansvarlig for betaling af det manglende beløb, hvis arbejdsgiveren har udvist forsømmelighed. Tilsvarende gælder i relation til arbejdsmarkedsbidrag efter arbejdsmarkedsbidragslovens § 15, stk. 2. Denne mulighed benyttes som udgangspunkt, hvis forholdet konstateres i det år, hvor udbetalingen er sket. Arbejdsgiveren vil i disse tilfælde som udgangspunkt have et krav på refusion fra den ansatte af den A-skat og det arbejdsmarkedsbidrag, arbejdsgiveren indbetaler.
- Alternativt kan SKAT rette kravet om indbetaling af den A-skat og det arbejdsmarkedsbidrag, som skulle have været indeholdt, mod den ansatte efter kildeskattelovens § 68 og arbejdsmarkedsbidragslovens § 15, stk. 1.
- SKAT rejser ikke krav om indbetaling af de beløb, som skulle være indeholdt, men i stedet tages forholdet op i forbindelse med den ansattes skatteansættelse og arbejdsmarkedsbidragsopgørelse. Dette kan ske inden for fristerne for genoptagelse af skatteansættelsen i skatteforvaltningslovens §§ 26 og 27 samt bekendtgørelse nr. 1095 af 15. november 2005 om en kort frist for skatteansættelse af personer med enkle økonomiske forhold. Det er dermed den ansatte, der som følge af en ændring af skatteansættelsen og opgørelsen af arbejdsmarkedsbidrag skal betale skatten og arbejdsmarkedsbidraget af godtgørelserne. Denne mulighed benyttes, når forholdet konstateres efter udløbet af det år, hvor udbetalingen er sket.

I visse situationer kan den ansatte fradrage de udgifter, der er godtgjort, når godtgørelserne ikke opfylder betingelserne for at være skattefri. Dette gælder f.eks., når den manglende skattefrihed skyldes mangel på kontrol hos arbejdsgiveren, men den ansatte kan dokumentere at have foretaget den pågældende rejse eller befordring, og de øvrige betingelser for fradrag for befordringen eller rejseudgifterne er opfyldt.

Arbejdsgiveren kan dække skatten og arbejdsmarkedsbidraget af rejse- eller befordringsgodtgørelserne i flere situationer. Dels når kravet om betaling af den ikke indeholdte A-skat og arbejdsmarkedsbidrag rettes mod arbejdsgiveren, og arbejdsgiveren ikke gør et krav om refusion gældende overfor den ansatte. Dels hvor arbejdsgiveren betaler de skatter og arbejdsmarkedsbidrag, den ansatte har været forpligtet til at betale. Dette er enten sket frivilligt eller på grund af, at arbejdsgiveren har været forpligtet hertil på andet grundlag end de skatteretlige regler.

I disse tilfælde har den ansatte ikke blot fået rejse- og befordringsgodtgørelserne, men også et yderligere beløb, nemlig den skat og det arbejdsmarkedsbidrag, arbejdsgiveren har indbetalt. Såvel godtgørelserne som den skat og det arbejdsmarkedsbidrag heraf, som arbejdsgiveren betaler, medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst og bidragsgrundlaget.

Hvis den ansatte skal have samme beløb til rådighed efter skat og arbejdsmarkedsbidrag, som hvis godtgørelserne havde været skatte- og bidragsfri, skal arbejdsgiveren derfor ikke blot betale skatten og arbejdsmarkedsbidraget af godtgørelserne, men også skatten og arbejdsmarkedsbidraget af den yderligere betaling.

3.2.1.2. Forslagets baggrund

I praksis er der forekommet en række situationer, hvor arbejdsgivere har udbetalt rejse- og befordringsgodtgørelser, som om de var skattefri. Det vil sige uden indeholdelse af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag. Efterfølgende har det vist sig, at godtgørelserne ikke har opfyldt betingelserne for at være skattefri.

Nogle arbejdsgivere har i forbindelse med disse sager ytre ønske om, at de kan betale den yderligere skat, de ansatte bliver pålignet som følge af, at forudsætningen om skattefrihed ikke holder. Dette skal ses i sammenhæng med, at den manglende skattefrihed i nogle situationer skyldes arbejdsgiverens forhold. Den kan således f.eks. skyldes, at arbejdsgiverens kontrol har været mangelfuld/slet ikke ført, eller at arbejdsgiveren har misforstået betingelserne for, at godtgørelserne er skattefri. Arbejdsgiveren kan endda i visse situationer efter de arbejdsretlige regler være